

figtede Reform i Retspleien skulde kalde til-
 live. Hvis den ærede sidste Talers Ind-
 vendinger rettes imod Lovudkastet, opfattet
 paa denne Viis, ere de fuldkommen vigtige;
 thi den Offentlighed og Mundtlighed i For-
 handlingerne, som vil kunne opnaaes gjennem
 Lovudkastet, vil ganske vist ikke kunne være et sandt
 og heldigt Forbillede for den Offentlighed og
 Mundtlighed, vi vente os i Retspleien. Ind-
 dragelsen af en heel Klasse Sager under Lov-
 ven, som slet ikke høre hjemme der, har ogsaa
 mødt stærk Opposition hos den høitærede Jus-
 titsminister, og jeg antager efter begge de fore-
 gaaende Taleres Udtalelser og efter, hvad jeg
 ellers har kunnet fornemme om Stemningen
 her i Thinget, at det ikke vil møde nogen
 Modstand forsaavidt at bringe Forslaget til-
 bage til dets tidligere Skikkelse, altsaa at lade
 udgaae Bestemmelsen i § 2 om Sagerne efter
 Forordningen af 11te April 1840 § 83 og
 28de Februar 1845 § 17. Naar Lovudkastet
 saaledes indskrænkes til det snevrere Omraade,
 maatte naturligtvis ogsaa den sidste Deel af
 § 4 udgaae, og endelig vilde — hvad der i
 anden Henseende bliver en Binding — den
 Betænkelse, som § 17 i Forbindelse med
 § 2 i dens nuværende Skikkelse har vakt, være
 fjernet. Med Hensyn til de virkelig offentlige
 Politisager er der jo nemlig ikke fra nogen
 Side reist Erindring imod, at Dommeren skal
 have den Myndighed, som § 17 tillægger ham,
 at kunne lade den Paagjældende slippe med en
 Advarsel, det er først, naar man gaar ud over
 de offentlige Politisagers Omraade, kommer ind
 paa de kriminelle Sagers Gebet og saa at sige
 befinder sig i en høiere Sære, at der kan
 være Tale om at træde andre Grundsætninger
 for nær, navnlig geraade i Kollision med den
 kongelige Benaadningsret. Jeg troer endvidere,
 at det vilde være ret naturligt at henflytte
 Slutningen af § 17 til § 14; hvis første Deel
 maa forandres, naar man indskrænker Lovfor-
 slagets til det snevrere Omraade, eftersom der jo
 aldrig vil kunne blive Spørgsmaal om at
 idømme Straf af offentligt Arbejde i de egent-
 lige Politisager; af meget større Betydning er
 nu imidlertid den anden Afdeling af § 14, hvor-
 med Landstinget har villet erstatte den Be-
 stemmelse, som fandtes i det oprindelige Lov-

udkast, at Eneommeren, naar han fandt, at
 den Straf, der skulde idømmes, maatte blive
 større end den, som han kunde idømme, uden
 at hans Dom gjordes appellabel, skulde afæfse
 den Anklagede en Erklæring om, hvorvidt han
 ønskede sin Sag paakjendt af ham eller henviist
 til den samlede Kriminal- og Politiret. Jeg
 skal nu ikke her komme nærmere ind paa, om
 der virkelig har været tilstrækkelig Anledning til
 at forandre Lovforslaget i dette Punkt; jeg troer
 det ikke og kan desangaaende henholde mig til
 de ærede foregaaende Talere; navnlig da
 Spørgsmaalet var om en kortere Over-
 gangsperiode, troer jeg ikke, at man paa det
 specielle Gebeet havde behøvet at tage de the-
 oretiske Forbringere saa nøie fremfor at søge paa
 en nogenlunde tilfredsstillende praktisk Maade at
 hjælpe sig ud over Vanskelighederne.

Man har nu imidlertid fundet det betænkligt
 at gaar ind derpaa og Spørgsmaalet bliver da
 altsaa, om Folkethinget skal vende tilbage til
 det Tidligere eller tiltræde det, som foreligger;
 en Tilbagevenden vilde nærmest stemme med
 mine personlige Anskuelser, men efter den Mod-
 stand, som det tidligere Lovforslag i dette Stykke
 har mødt, vilde det neppe være rigtigt at gaar
 denne Vej; man bør ialtsald forsøge at komme
 ud over Vanskelighederne paa anden Maade.
 Jeg for mit Vedkommende kunde nu slet ikke
 have Noget imod, at Eneommeren selv fik
 Afgjørelse af alle de offentlige Politisager, saaledes
 at der kun blev Spørgsmaal om at indbringe
 hans Afgjørelse til Prøvelse andetsteds, naar
 de almindelige Regler for Appel fra Kriminal-
 og Politiretten til Højesteret hjemlede en saa-
 dan Indankning. Jeg seer nemlig i Eneom-
 meren, som behandler disse Sager under offentlig
 Kontrol, en saa tilstrækkelig Betyggelse, at jeg
 ikke kan savne de to Afsestøvere, som ellers
 skulde være ved Siden af ham, naar Sagen
 fandt sin Afgjørelse ved den samlede Kriminal-
 og Politiret; jeg veed imidlertid, at det er
 Noget, som ikke Alle ere enige om, ja, det er
 end ikke tvivlsomt, at denne min Anskuelse er
 i Minoritet her i Salen, saa det kan vel sag-
 tens ikke nytte at tænke derpaa. Men bliver
 det altsaa nødvendigt at tilstede Appel udenfor
 de hidtil gjældende Regler for Kriminal- og
 Politiretens Domme, naar de appelleres til